

РАДА

газета політична, економічна і літературна
ВИХОДИТЬ ЩО-ДНЯ, ОКРІМ ПОНЕДІЛКІВ.
Рік третій.

Адреса редакції і контори:
у Києві, Велика Підвальна вул. д. 6,
біля Золотих воріт.
Телефон редакції 1458.
Телефон Друкарні 1069.

Умови передплати на р. 1908.

на рік	на 6 міс.	на 3 міс.	на 1 міс.	на рік	на 6 міс.	на 3 міс.	на 1 міс.
11.00	6.20	4.75	4.25	3.75	3.25	2.75	2.25
17.50	10.00	7.00	6.00	5.00	4.50	4.00	3.50
25.00	15.00	10.00	8.00	7.00	6.00	5.00	4.00

Років передплатники можуть впадувати передплату частками, в 2 строки: на 1 янв. 3 карб. і на 1 апр. 8 карб., в 3 строки: на 1 янв. 2 карб., на 1 февр. 2 карб. і на 1 марта 2 карб.

За границю: на рік 11 карб., на півроку 5 карб. 50 к., на 3 міс. 2 карб. 75 к., на 1 міс. 1 карб.
Передплата приймається тільки з 1-го числа кожного місяця.
За зміну адреси 30 коп.

Авторі рукописів повинні подавати своє прізвище і адресу. Редакція може скорочувати і змінити статі; більші статі, до друку негодні, переходять у редакції 3 місяці і видаються авторам їх коштом, а дрібні замітки й дописи одразу знищуються.

Рукописи, на яких не зазначені умови друку, вважаються безплатними.

Умови друкування оповісток:

За рядок петіту попередю тексту або за його місце платиться: за перший раз 40 коп., за другий 20 коп.

За рядок петіту після тексту: за перший раз 20 коп., за другий—10 коп. Хто шукає заробітку, платить за оповістку в 3 рядки 10 коп. за раз

Літній театр Купецького Саду.

Товариство Українських Артистів під орудою П. К. САНСАГАНСЬКОГО.

Сьогодні, 31-го мая, спєнтакля не буде.

АНОНС: У неділю, 1-го іюня, **ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ**, комедія у 5 дійх Старичького.
КОНЦЕРТ. Бере участь вся трупа.

Початок о 9-й г. в. м—193—28

- Скрипки по 2 карб. 50 коп., 3 карб., 4 карб., 5 карб., 6 карб., 8 карб., 10 карб. і дорожчі.
  - Сивки по 40 коп., 50 коп., 75 коп., 1 карб. і дорожчі.
  - Гитари по 3 карб. 50 коп., 4 карб. 50 коп., 5 карб., 6 карб., 7 карб. 50 коп., 10 карб. і дорожчі.
  - Баладави від 1 карб. 25 коп. і дорожчі.
  - Кларнети та флейти по 4 карб., 4 карб. 50 к., 5 карб., 6 карб. 50 к. і дорожчі.
  - Гармонії російські, італійські, струні одноряд. від 1 карб., двохрядні від 10 карб., трьохрядні від 25 карб. і дорожчі.
- Всякі інші музичні струменти та все, що до них потрібно, можна набути в головному депю музичних струментів і нот

Г. І. ІНДРЖИШЕК, у Києві, Хрещатик, № 58. Тел. 9—48

Прймаєть ся передплата на 1908 р. на

Літературно-Науковий Вістник

Український місячник літератури, науки й громадського життя.

ОДИНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ.

Виходить в двох виданнях: київськїм і львівськїм в збільшених розмірах, книжками по 12—15 аркушів друку.

Містить белетристику оригінальну й переклади — повісти, оповідання драми, поезії, статі в української історії, літератури, суспільної економії й інших областей знання; огляди літератури, науки й суспільно-політичного життя, критику й бібліографію.

ПЕРЕДПЛАТА НА ВИДАННЯ КИЇВСЬКЕ:

на рік 8 руб.; для незможних учнів, студентів, сільських учителів, низших служачих, робітників і селян 7 руб., але тільки коли вони передплатують журнал просто з контори.

На пів року 4 руб. 50 коп.

Передплату можна прислати також по одному рублю на перше число кожного місяця, кому трудно прислати більше відразу. Книгарям і всяким посередникам від передплати 5%, але тільки в тім разі, коли передплата виплачується повна (8 руб.) і вся відразу.

Повні комплекти за 1907 р. і за попередні роки продають ся по 8 руб.

Видавець М. Грушевський. 0-136-20 Редактор Ф. Красицький.

Вартові не сплять.

„Ідея, культурна“ боротьба з українством йде по всій лінії і провадиться як слід, систематично, планомерно. Догляди українського сепаратизма“ пишуться, але не ведуться тепер геть до всього, чи не несе завілля духом сього „тлетворного і вредного направлення“, щоб в ту жмуть „преснь“ і „искоренити“. Як „преськатели“ та „искоренителі“ пишуться тепер всього, що тичеться до українства, свідчить свжий факт. Історично-філологічний факультет київського університета надрукував і видав, як це звичайно робиться „Общие учебные планы и правила историко-филологического факультета св.Владимира“. Звичайно в такі і подібні їм офіційні видання, окрім студентів та й то хіба що плічач самих екзаменів—та професорів факультетів, ніхто ніколи не заглядає. А на цей раз знайшовся якийсь „Русский“, що уважив перерахувати „Общие планы и правила“ факультета, додивився, що в їх „не все обстоит благополучно“ і про результати своїх дослідів оповістив в № 148 „Кієвлянина“.

В чому ж саме те „неблагополучие“ виявилось? А в тому, що факультет увів історію української літератури в круг предметів, що викладаються на факультеті. Та в цьому факті автор замітки бачить ще тільки пів лиха; він навіть не протестує проти такої новини і видно не стоїть в згоді з найголовнішими українськими „Кієвлянина“, бо іркуль так: „Против этого новшества, собственно говоря, ничего нельзя возразить. Разъ малорусская литература существует, как областная литература русского языка, почему не удѣлить изрѣчивное мѣсто ея изученію въ университетскихъ курсахъ“.

кто сколько-нибудь знакомъ съ объемомъ, содержаниемъ и значеніемъ русской (или точнѣе — общерусской) литературы по сравненію съ малорусскою, не можетъ не бросаться въ глаза полное несоотвѣстіе въ количествѣ часовъ общихъ курсовъ, отвѣданныхъ общимъ планамъ той и другой литературѣ“.

раго лежалъ церковно-славянскій языкъ, испещренный полонизмами, лишь съ примѣсью элементовъ народныхъ говоровъ, то червоно-русскихъ, то бѣлорусскихъ, то украинскихъ“. „Правда,—схдно іронізує автор замітки,—нѣкоторые ученые предлагатели украинско-сепаратистическаго движенія, какъ г.г. М. Грушевскій и И. Франко, а раньше Огоновскій начинають „украинско-русскую“ или „украинскую“ литературу не только съ XV в., а даже гораздо раньше, со временъ Владиміра и Ярослава Мудраго, но такая точка зрѣнія,—авторитетно заявляє д. „Русскій“,—опровергаема несомнѣнными историческими данными и запечатлѣнная не сомнѣною тенденціозностью, едва ли можетъ имѣть мѣсто въ научныхъ курсахъ, излагаемыхъ въ русскихъ университетахъ“.

до якої ж її залічити? До „русской“? Але і таке назвище буде „явно ненаукове“, бо д. „Русскій“ сам каже, що в ті давні часи „въ Южной Руси господствовалъ въ литературѣ искусственный языкъ“.

Насамперед, спільно для всіх французьких хліборобських спілок єсть одна мета, яку вони ставлять собі. Ось зразок того, як французькі спілки сами діяють на мету своєї діяльності: „Спілкат змагаються до того, щоб примусити любити своє ремесло, яке протягом довгих віків було головним багатством рідного краю; щоб міцніше привязати сільську людину до рідного вогища й ґрунту, біля якого воно ходить. Для цього спілкат користуватимуться всіма засобами, які тільки будуть у нього й які зможуть повернути праці хлібороба її почесне значіння та зробити її вигіднішою“.

—7. „Всякому,—пише автор замітки,—

